

Aan Gedeputeerde Staten van Limburg
p/a Cluster Ruimte
Postbus 5700
6202 MA Maastricht

Horst, 4 juli 2025

Betreft: Zienswijze Ontwerp Provinciale Omgevingsvisie Limburg

Geacht College van GS,

Bijgaand sturen wij – de Werkgroep huisvesting Arbeidsmigranten Horst aan de Maas – u onze zienswijze toe op het Ontwerp Provinciale Omgevingsvisie Limburg. Daarbij heeft de werkgroep zich met name gefocust op de consequenties van de Provinciale Omgevingsvisie voor zaken met betrekking tot arbeidsmigratie.

Zienswijze m.b.t. bevolkingsgroei, arbeidsmigratie en werkgelegenheidsontwikkeling

Sinds 2021 groeit de Limburgse bevolking licht, in tegenstelling tot eerdere voorspellingen. Dat komt niet door natuurlijke bevolkingsgroei, maar door een positief binnenlands en buitenlands migratiesaldo (sociale bevolkingsgroei). Maar toekomstige groei van de Limburgse bevolking is niet vanzelfsprekend. Daarvoor is het essentieel dat het vestigingsklimaat voor ondernemingen en werknemers continu wordt versterkt. De beschikbaarheid en bereikbaarheid van passend werk, passende woningen en een aantrekkelijke leefomgeving spelen een belangrijke rol in dat vestigingsklimaat. Ze bepalen mede in hoeverre Limburg talent weet aan te trekken en te behouden, wat van invloed is op onze bevolkingssamenstelling.

Provinciale Omgevingsvisie Limburg (POVI)
Paragraaf 2.2.3 Opgaven demografische ontwikkelingen

Als we niets doen, dan zal de beroepsbevolking in Limburg tot 2050 naar verwachting met 2,5 tot 10% krimpen, terwijl voldoende personeel juist essentieel is voor het slagen van de transitie en een evenwichtige arbeidsmarkt. Het aantrekken van (internationale) werknemers kan het tekort aan arbeidskrachten verminderen, samen met het inzetten van digitalisering, robotisering en automatisering. Het is ook essentieel om knelpunten op de grensoverschrijdende arbeidsmarkt op te lossen. Zo wordt het eenvoudiger om het arbeidspotentieel van onze buurlanden te benutten.

Provinciale Omgevingsvisie Limburg (POVI)
Paragraaf 2.2.5 Opgaven voor de economie en werklocaties
6de alinea

De stelling in het ontwerp POVI dat bevolkingsgroei essentieel zou zijn, heeft een belangrijke nuancering. De ambitie om een aantrekkelijk vestigingsklimaat te creëren voor jongeren, “terugkeerders” en overige doelgroepen die zich langdurig willen vestigen in Limburg is te begrijpen en wordt gesteund. Echter, het actief nastreven van bevolkingsgroei louter ter ondersteuning van economische expansie, en met name door middel van migratie, acht de werkgroep onwenselijk. Integendeel: veel van de opgaven en knelpunten die in de POVI worden geschetst – zoals druk op de woningmarkt, verstedelijkingsdruk, verminderde leefbaarheid en overbelasting van voorzieningen – vinden mede hun oorsprong in bevolkingsgroei en de ruimtelijke impact hiervan.

En het werven van arbeidsmigranten levert daaraan een grote bijdrage. Arbeidsmigranten die hier komen wonen en werken doen ook een beroep op woningen, voorzieningen en maatschappelijke diensten en creëren daarmee een extra druk die op zich de roep naar meer arbeidsmigranten doet toenemen om die extra druk op te kunnen vangen - de bekende "migratie-paradox"!

Het is van belang dat Limburg zich niet richt op kwantitatieve bevolkingsgroei, maar op kwalitatief behoud en versterking van de bestaande bevolking. Dat betekent onder andere: het vasthouden van Limburgse jongeren, het stimuleren van "terugkeerders" en het creëren van toekomstperspectief binnen de regio. Daarbij hoort het verstandig anticiperen op de verwachte krimp van de beroepsbevolking met 2,5% tot 10% richting 2050, zoals ook door de provincie is onderkend.

In dit licht is het essentieel om ontwikkeling van werkgelegenheid selectief te sturen. De afgelopen jaren is er structureel werkgelegenheid gecreëerd waarvoor lokaal onvoldoende werknemers beschikbaar waren, wat heeft geleid tot een sterke toename van het aantal migranten.

Op basis van deze door de overheid gecreëerde situatie wordt in diverse beleidsnota's – óók die van de provincie – en uitgesproken door diverse belanghebbenden (m.n. uitzendbureaus en een specifieke categorie bedrijven en hun vertegenwoordigers) en sommige politieke partijen gesteld dat "we" niet zonder arbeidsmigranten kunnen. Maar het gaat dus niet om een natuurlijke en daarmee onvermijdelijke ontwikkeling, maar om een ontwikkeling die tot stand is gekomen op basis van de belangen van de eerdergenoemde uitzendbureaus, bedrijven en hun vertegenwoordigers en deels gecreëerd op basis van door diverse overheden vastgesteld en uitgevoerd beleid. Dit beleid en de daarmee gecreëerde situatie heeft er geleid tot een "loon-gebouw" waarbij de lage beloningen voor het werk van de arbeidsmigranten ertoe leiden dat minimumloon en hogere loonschijven niet stijgen op basis van een normale "markt" van vraag en aanbod¹.

De hiervoor bedoelde ontwikkeling is niet houdbaar en belemmert het bereiken van andere beleidsdoelstellingen op het gebied van leefbaarheid, huisvesting en ruimtelijke kwaliteit. Het stelsel van arbeidsmigratie, dat (in het beste geval) in oorsprong bedoeld was als tijdelijke oplossing, is de afgelopen jaren geëvolueerd tot een structureel systeem dat in toenemende mate disfunctioneert, zowel op sociaal, economisch als bestuurlijk niveau en van daaruit vele negatieve maatschappelijke consequenties heeft. En die negatieve consequenties kunnen vele decennia doorwerken, zoals het migratieverleden ons heeft kunnen leren. Duidelijk is geworden dat de massale import van goedkope ongeschoolde arbeiders, voor tweede en opvolgende generaties, die veelal tussen wal en schip raakten, een enorme decennia voortdurende sociaal-, maatschappelijke-, maar ook economische negatieve impact heeft gehad. En de sociaal-, maatschappelijke- en economische impact vindt niet alleen bij ons plaats maar ook in de landen van herkomst. In Roemenië bijvoorbeeld lopen hele dorpen leeg waardoor alle maatschappelijke voorzieningen waaronder onderwijs, ouderenzorg, gezondheidszorg, veiligheid, etc. niet meer fatsoenlijk functioneren. Er blijven, door de behoefte aan goedkope arbeidskrachten vanuit specifieke delen van het bedrijfsleven (denk aan de vleessector, de logistieke sector en de agrarische sector), daar jonge kinderen achter die niets en niemand meer om zich heen hebben om voor hun basisbehoeften zorg te dragen.

¹ Overigens zijn er nog wel andere argumenten die de stelling dat "we" niet zonder arbeidsmigranten kunnen tegenspreken. Denk alleen al aan de mogelijkheid om mensen die nu nog niet deelnemen aan de arbeidsmarkt, omdat ze afhankelijk zijn (gemaakt) van een uitkering, vanwege specifieke beperkingen, en dergelijke, alsnog betrokken worden bij het aanbod van werk. En daar waar geopperd wordt dat "Nederlanders" door arbeidsmigranten uitgevoerde werkzaamheden niet (meer) zouden willen verrichten, zouden aanpassingen (aanzienlijke verbeteringen van de arbeidsvoorwaarden en arbeidsomstandigheden) dat argument grotendeels tenietdoen.

Daarom dient in het beleid expliciet te worden opgenomen dat het creëren van nieuwe werkgelegenheid die primair afhankelijk is van de inzet van (tijdelijke) arbeidsmigranten, niet (meer) wenselijk is. De provincie dient hierop sturend op te treden. In plaats daarvan moet worden ingezet op hoogwaardige werkgelegenheid, met focus op innovatie, automatisering en digitalisering – passend bij Limburgs profiel als 'innovation leader' en 'more developed region'. Dit draagt ook bij aan het versterken van de regionale kenniseconomie en biedt perspectief voor jongeren en professionals. Door de arbeidsproductiviteit te verhogen in plaats van de arbeidscapaciteit uit te breiden, wordt het Bruto Binnenlands Product duurzaam versterkt².

Tot slot is het van strategisch belang om de economische afhankelijkheid van arbeidsmigratie af te bouwen, mede gelet op mogelijke geopolitieke onzekerheden. In dat kader kan ook gewezen worden op de ontwikkeling dat door bijvoorbeeld uitzendbureaus gebruik (misbruik) gemaakt wordt van routes om nog goedkopere arbeiders van buiten de EU te werven. Via zogenaamde werkinschrijving in een Oost Europees land, werken ze zo veelal feitelijk illegaal in Nederland. Daarbij wordt in ook vaak misbruik gemaakt met zogenaamde ZZP-constructies. Overigens maken niet alleen uitzenders hier misbruik van. In de transportwereld is dit een veel gebruikt (misbruikt!) concept.

Het streven naar robuuste economische systemen en toekomstbestendige productiestructuren vereist dat de provincie Limburg de transitie maakt van een extensieve naar intensieve, kennis- en technologiegedreven economische ontwikkeling.

Zienswijze op bedrijventerreinen en werklocaties, specifieke Greenport Venlo

- Kwetsbare functies zoals verblijfsrecreatie (logies) en (tijdelijk) wonen zijn niet toegestaan op Bedrijventerreinen, met uitzondering van bedrijfswoningen die nog in gebruik zijn. Dat onder meer vanwege omgevingsfactoren als geluids- en geuroverlast, verkeersveiligheid, fijnstof, milieucirkels en de vaak niet-geringe afstand tot voorzieningen – aspecten die behoren bij het creëren van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving. In bepaalde gevallen kan aan de randen van bedrijventerreinen eventueel via maatwerk een functiewijziging worden toegestaan. Dat is wel afhankelijk van de milieuzonering

Provinciale Omgevingsvisie Limburg (POVI)

Paragraaf 12.4.4.3.3. Efficiënt ruimtegebruik en functiemenging bedrijventerreinen

Paragraaf Functiemenging op bedrijventerreinen

De constatering dat Limburg op termijn mogelijk te maken krijgt met een tekort aan bedrijventerreinen, dient mede gezien te worden in het licht van eerdere beleidskeuzes. De wijze waarop in bedrijventerreinen als Greenport zijn ontwikkeld, laat zien dat een gebrek aan regie en scherpe selectiecriteria leidde tot suboptimale benutting van beschikbare ruimte.

Het door de provincie zelf opgerichte ontwikkelbedrijf Greenport Venlo heeft – ondanks de oorspronkelijke ambities ten aanzien van hoogwaardige, circulaire en innovatieve bedrijvigheid – in de praktijk veel gronden uitgegeven aan bedrijven die slechts beperkte meerwaarde leveren voor de regionale economie en nauwelijks bijdragen aan de maatschappelijke opgaven die in de POVI worden benoemd³.

² Daarbij kan verwezen worden naar de “Wet van Kleinknecht”, geïnspireerd op Alfred Kleinknecht, die veel onderzoek verrichtte waaruit bleek dat loonmatiging en flexibilisering van de arbeidsmarkt een negatieve impact hebben op innovatie en de groei van de arbeidsproductiviteit. De stelling van Kleinknecht is onder economen tamelijk onomstreden.

³ Onderzoek leert dat slechts zo’n 25% van de producten die de distributiehallen op Greenport verlaten, bedoeld zijn voor de Nederlandse markt en dat de massale komst van distributiebedrijven (overigens in

De sterk commerciële inslag van Greenport heeft geleid tot een overhaaste uitgifte, zonder voldoende borging van beleidsmatige kaders op het gebied van circulaire economie, innovatie en duurzame werkgelegenheid. Het gevolg is een ruimtelijke versnippering van bedrijvigheid, met een oververtegenwoordiging van laagproductieve sectoren zoals grootschalige logistiek en e-commerce, die bovendien sterk afhankelijk zijn van arbeidsmigratie.

Het is wenselijk dat de provincie erkent dat hieruit lessen moeten worden getrokken. Dat betekent o.a.: beëindiging van ontwikkelbedrijf Greenport als sturend instrument en een hernieuwde positionering waarbij Horst aan de Maas haar regierol op eigen grondgebied kan oppakken.

In de ontwerp-POVI wordt Greenport Venlo opnieuw aangemerkt als werklocatie van provinciaal belang, met nadruk op circulaire economie. Deze ambitie dient dan ook daadwerkelijk geëffectueerd te worden. Concreet betekent dit: het formuleren en handhaven van duidelijke instap Eisen voor nieuwe bedrijven op het gebied van circulair ondernemerschap, innovatieve technologie en maatschappelijk verantwoorde arbeidsverhoudingen. Bedrijven die afhankelijk zijn van het zogenaamde lage-lonen-model, waaronder flexibele arbeidsconstructies gericht op grootschalige inzet van migranten, dienen niet langer in aanmerking te komen voor vestiging locatie.

Een marktgericht aanbod van bedrijventerreinen, gebaseerd op louter vraag van commerciële partijen, zoals in het verleden het geval was, is niet in lijn met een zorgvuldige ruimtelijke ontwikkeling en leidt aantoonbaar tot suboptimale benutting van schaarse ruimte. Er dient een duidelijke afweging te worden gemaakt op basis van regionale meerwaarde, productiviteit, duurzaamheid, innovatiekracht en bijdrage aan maatschappelijke opgaven. Indien het begrip “regionale meerwaarde” niet is omschreven in het POVI, is het wenselijk dat hier alsnog een heldere definitie voor wordt opgenomen, als toetsingskader voor vestiging en uitbreiding van bedrijven op locaties met provinciaal belang.

De centrale regie van de provincie mag niet uitmonden in het eenzijdig vaststellen van welke ontwikkelingen als ‘noodzakelijk’ of ‘ongewenst’ worden aangemerkt. Er dient structureel ruimte te blijven voor gemeenten om hun lokale beleidsruimte uit te oefenen en eigenstandig opgaven te prioriteren. Beleidsvorming en locatiekeuzes vragen om een transparante en navolgbare afweging, waarbij economische lobby’s van marktpartijen en ontwikkelaars niet leidend mogen zijn, maar in balans gebracht worden met omgevingskwaliteit, maatschappelijk draagvlak en leefbaarheid.

Volgens eerder provinciaal beleid zijn grenzen gesteld aan de omvang van nieuwe bedrijfskavels (max. 5 ha). Deze begrenzing is op democratische wijze tot stand gekomen en dient ook in de huidige en toekomstige planvorming te worden gehandhaafd, om ongewenste schaalvergroting en landschappelijke aantasting tegen te gaan.

Ten aanzien van de voorgenomen uitbreiding bij Greenport Venlo, locatie Klaver 7, is door omwonenden, natuurorganisaties en lokale ondernemers een alternatief plan opgesteld (plan “Ten Oosten van Sevenum”) dat voorziet in een sobere en zorgvuldige uitbreiding van ongeveer 30 hectare over een periode van 15 jaar. Dit plan is afgestemd op het recent uitgevoerde behoefteonderzoek (BUCK 2024), sluit aan bij het coalitieakkoord van de gemeente Horst aan de Maas, en geniet breed draagvlak onder belanghebbenden (waaronder de Dorpsraad Sevenum, Behoud de Parel, Groengroep Sevenum, Natuur- en Milieufederatie Limburg, Dassenwerkgroep Limburg, lokale ondernemers en diverse politieke partijen).

geheel Nederland) het gevolg is van voor de distributiebedrijven gunstige regelingen en subsidies in het kader van het beleid onder de noemer van “Nederland Distributieland”, waarvoor de kosten voornamelijk afgewenteld zijn op de Nederlandse belastingbetalers.

Belangrijke uitgangspunten van dit alternatieve plan zijn:

- gefaseerde ontwikkeling afgestemd op regionale behoefte;
- het bieden van ruimte voor lokale en regionale ondernemers;
- landschappelijke inpassing en versterking van de ecologische structuur (groene buffer bij Lage Heide);
- het voorkomen van toename van bestaande knelpunten zoals netcongestie, arbeidskrapte en draagvlakproblemen;
- borging van meerwaarde voor de Limburgse economie.

Het is van groot belang dat het provinciaal beleid ruimte laat voor dit type gebiedseigen oplossingen en alternatieven, en dat de provincie – bij de nadere begrenzing en ontwikkeling van werklocaties zoals Greenport Venlo – daadwerkelijk het gesprek aangaat met de lokale gemeenschap en gemeentebesturen.

Daarom roept de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten Horst aan de Maas op tot:

1. Aanpassing van de begrenzing van Greenport Venlo (o.b.v. de structuurvisie 2012 en actuele ruimtelijke inzichten).
2. Het beëindigen van de rol van het ontwikkelbedrijf Greenport Venlo.
3. Het borgen van kwaliteitseisen voor circulaire, innovatieve en maatschappelijk verantwoorde bedrijvigheid.
4. Het erkennen van het alternatief Klaver 7-plan als zorgvuldig en gedragen voorstel.
5. Het expliciet opnemen van een definitie voor ‘regionale meerwaarde’ in het POVI.
6. Het respecteren van gemeentelijke autonomie bij het afwegen van ruimtelijke economische belangen.

Zienswijze op het thema Wonen en Arbeidsmigranten

- Het tegengaan van misstanden bij de woon- en leefomstandigheden van (kwetsbare) arbeidsmigranten is een provinciaal belang. Daarvoor geven wij uitvoering aan de Integrale Aanpak Arbeidsmigratie Limburg 2025-2027 – Waardig werken en wonen. Door in Limburg te beschikken over meer, kwalitatief betere en duurzame huisvesting voor arbeidsmigranten, voorkomen wij misstanden zoals (dreigende) dak- en thuisloosheid.

Provinciale Omgevingsvisie Limburg (POVI)

Paragraaf 10.2 Provinciaal belang en rol wonen, 4de bullit

In de ontwerp-POVI wordt het realiseren van meer huisvesting voor arbeidsmigranten gepresenteerd als een (deel)oplossing voor dakloosheid en woningtekorten. Deze aanname is onjuist en behoeft correctie. Dakloosheid onder arbeidsmigranten is niet het gevolg van een structureel tekort aan woningen, maar van de aard van de huisvestingsconstructies en de kwetsbare juridische positie van deze groep. De meeste arbeidsmigranten die dakloos raken, hadden immers al huisvesting – vaak gekoppeld aan hun arbeidsovereenkomst. Het beëindigen van de arbeidsrelatie leidt doorgaans automatisch tot beëindiging van het verblijf, zonder enige huurbescherming. De huisvesting betreft in veel gevallen logiesverblijf (short stay), dat naar zijn aard van korte duur is. Dit type verblijf biedt geen bestaanszekerheid, laat staan een duurzaam perspectief. Het gebruik van logiesvoorzieningen als “fatsoenlijke huisvesting” is een framing die voorbijgaat aan de realiteit: deze vorm van huisvesting is niet gelijkwaardig, niet duurzaam, en in veel gevallen onmenswaardig. Arbeidsmigranten beschikken in deze constructies niet over dezelfde woonrechten als reguliere huurders. Ze worden feitelijk uitgesloten van bescherming onder het huur-recht, en daarmee op een lager niveau geplaatst dan andere bewoners.

Terwijl de arbeidsmigranten als “huurders” van deze “woningen/verblijven” ondertussen veelal relatief meer huur betalen dan Nederlanders die wonen in kwalitatief betere huizen. Deze praktijk draagt niet bij aan integratie of participatie (die door bestuurders vaak met de mond beleden wordt), maar creëert een systeem van afhankelijkheid, waarin mensen gevangen blijven in precarie werk- en woonsituaties. Dit is niet alleen sociaal onwenselijk, maar ook discriminerend van aard.

Bovendien rijst de vraag wie heeft vastgesteld dat er überhaupt een structureel tekort aan huisvesting voor arbeidsmigranten is. De zogenoemde “huisvestingsopgave” wordt veelal benoemd zonder dat er zicht is op essentiële data zoals de bezettingsgraad van al vergunde bedden. Deze cijfers ontbreken in onderzoeken zoals die van Decisio, terwijl berichten over leegstand toeneemen en de uitzendmarkt onder druk staat. Zolang de werkelijke cijfers ontbreken, kan van een goed onderbouwde opgave geen sprake zijn, en blijft het risico bestaan dat het huisvestingsvraagstuk wordt geframed als een noodzaak, terwijl het in feite vooral een economisch verdienmodel ondersteunt.

De meeste arbeidsmigranten komen naar Nederland met het doel om een toekomst op te bouwen. Het ontbreken van structureel perspectief in het huisvestingsbeleid – bijvoorbeeld na afloop van een short stay-periode – leidt tot grote onzekerheid. Nergens wordt duidelijk wat er gebeurt ná deze periode. Wordt de bewoner dan dakloos? Gaan overheden actief de dialoog aan over zijn of haar intentie? Juist het (er)kennen van die intentie is cruciaal om beleid te kunnen voeren dat gericht is op menselijke waardigheid, beheersbaarheid en duurzame integratie.

Tegen deze achtergrond is het noodzakelijk om fundamenteel anders te kijken naar de relatie tussen werkgelegenheid en huisvesting. Het toevoegen van nog meer short stay-huisvesting is geen oplossing, maar een symptoom van het probleem. De oorzaak ligt bij het toevoegen van werkgelegenheid waarvoor lokaal geen arbeidsaanbod beschikbaar is, en waarvoor bewust arbeidsmigranten worden aangetrokken. Nederland heeft de afgelopen negen jaar ruim anderhalf miljoen extra banen gecreëerd, terwijl de demografische ontwikkeling krimp laat zien. Deze disbalans is alleen houdbaar zolang er steeds meer tijdelijke krachten worden aangetrokken. Dit is geen duurzaam model.

De oplossing ligt in een koerswijziging: stop met het toevoegen van laagproductieve werkgelegenheid die afhankelijk is van tijdelijke arbeid en investeer in innovatie en automatisering. Het is niet problematisch dat de beroepsbevolking krimpt; dat is een realiteit die beheerst en verantwoord benaderd moet worden. Een kleinere, innovatieve en technologisch hoogwaardige economie is toekomstbestendiger dan een economie die blijft groeien op basis van goedkope arbeid.

Ten slotte is er binnen de POVI sprake van een tegenstrijdigheid. In de tekst wordt erkend dat logiesverblijf op bedrijventerreinen onwenselijk is – vanwege de beperkingen voor integratie, veiligheid, en leefbaarheid. Toch wordt deze opvatting direct ondermijnd door de formulering dat logiesvestiging onder voorwaarden op bedrijventerreinen alsnog kan worden toegestaan. Deze redenering verdient herziening. Het huisvesten van mensen op bedrijventerreinen, in containers, caravans, omgebouwde schuren of voormalige agrarische bedrijfsgebouwen is sociaal en maatschappelijk onverantwoord. Het leidt tot sociale isolatie, belemmert integratie, vergroot afhankelijkheid en creëert spanningen in de leefomgeving.

We moeten breken met het model waarin huisvesting en arbeid onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn in een systeem dat voornamelijk voordelig is voor werkgevers, niet voor mensen.

Investeren in fatsoenlijke, duurzame en gelijkwaardige woonoplossingen – los van de werkrelatie – is niet alleen menswaardiger, maar ook noodzakelijk voor een gezonde samenleving. Dat zou beter aansluiten bij de eerder gepresenteerde provinciale nota “Integrale Aanpak Arbeidsmigratie Limburg 2025 – 2027 – Waardig Wonen en Werken”.

Daarom roept de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten Horst aan de Maas op tot:

1. Het loskoppelen van arbeid en huisvesting voor arbeidsmigranten (in lijn met de aanbevelingen van de commissie Roemer) en beëindigen van logiesfuncties als structurele huisvestingsvorm.
2. Het erkennen dat dakloosheid vooral voortkomt uit kwetsbare woonconstructies, niet uit woningtekort.
3. Het formuleren van beleid dat uitgaat van duurzame verblijfsintentie, met passende huisvesting, rechten en bescherming.
4. Het stoppen met het toevoegen van werkgelegenheid waarvoor geen lokaal arbeidspotentieel beschikbaar is.
5. Het investeren in innovatie, automatisering en hoogwaardige werkgelegenheid als alternatief voor het huidige model.
6. Het niet toestaan van arbeidsmigrantenhuisvesting op bedrijventerreinen, ongeacht het type of de omstandigheden.

Het is tijd voor beleid dat mensen als volwaardige bewoners en deelnemers aan onze samenleving behandelt – niet als anonieme arbeidskrachten die tijdelijk mogen verblijven zonder rechten of toekomstperspectief.

In afwachting van uw reactie en in de hoop dat onze zienswijze positieve gevolgen heeft voor de aanpassingen van uw omgevingsvisie.

Met vriendelijke groet,

Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten